

רע"פ 8551/15 - מוסה נבארי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8551/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: מוסה נבארי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 16.11.2015 בעפ"ת 24475-01-15 שניתן על ידי כבוד השופט ט' חיימוביץ

המבקש: בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט ט' חיימוביץ) בעפ"ת 24475-01-15 מיום 16.11.2015, במסגרתו התקבל ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (השופט א' אופיר) בפל"א 6445-11-14 מיום 1.12.2014, כך שנגזרו על המבקש חודשיים מאסר בפועל; הפעלת מאסר מותנה בן חודשיים אשר ירוצה בחפיפה של חודש אחד, כך שסך הכול ירצה עונש מאסר בפועל למשך שלושה חודשיים; הפעלת עונש פסילה מותנה בן חודשיים אשר ירוצה בחופף לפסילה שהושתה על המבקש בגזר דינו של בית משפט השלום, אשר יפורט להלן. יתר רכיבי גזר דינו של בית משפט השלום נותרו על כנם.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. המבקש הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ברכב מנועי ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; ושימוש ברכב מנועי ללא פוליסת ביטוח בת-תוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970. על פי עובדות כתב האישום, ביום 9.2.2014 פסל בית משפט השלום לתעבורה בבאר-שבע את רישיון הנהיגה של המבקש לתקופה של עשרה חודשים. אף על פי כן, המבקש לא הפקיד את רישיון הנהיגה שלו, וביום 17.11.2014 נהג ברכב טויוטה בכביש 40, למרות היותו פסול לנהיגה על פי החלטת בית משפט השלום. בנוסף, המבקש נהג ברכב ללא רישיון נהיגה תקף, וללא תעודת ביטוח.

3. ביום 1.12.2015 גזר בית משפט השלום את עונשו של המבקש. במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם בחן בית משפט השלום את מדיניות הענישה הנהוגה וקבע, כי מתחם העונש הראוי ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, נע בין מאסר על תנאי לבין תקופת מאסר בת שנה. בנוסף נקבע כי מתחם פסילת הרישיון בגין עבירה זו נע בין שישה חודשי פסילה לבין חמש שנות פסילה. ביחס לעבירת הנהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, קבע בית משפט השלום, כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל הנמשך כמה חודשים ואף שנה.

4. בבואו לקבוע את עונשו של המבקש בתוך המתחם, התייחס בית משפט השלום למספר נסיבות מקלות וביניהן, הודאתו אשר חסכה זמן שיפוטי; היותו אב ומפרנס לשני ילדים קטינים; העדר עברו הפלילי; והעובדה כי בפרשה זו נעצר לראשונה בחייו. לחומרה שקל בית המשפט המחוזי את העובדה שלחובתו של המבקש מספר רב של עבירות תנועה בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף. לנוכח מכלול השיקולים הללו, ועל רקע העובדה שהמבקש ריצה מאסר בפועל בדרך של מעצר, קבע בית משפט השלום, כי מאסרו המותנה של המבקש לא יופעל אלא יוארך למשך שנתיים נוספות. בנוסף, גזר בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 18 חודשים; שמונה חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך שלוש שנים; התחייבות כספית בסך 3,000 ש"ח להימנע מביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה או ללא רישיון נהיגה תקף, למשך שנתיים; וקנס בסך 500 ש"ח.

5. המשיבה ערערה על גזר הדין לבית המשפט המחוזי, אשר קיבל את ערעורה, בכל הנוגע לעונש המאסר בפועל ולהפעלת המאסר המותנה שעמד נגד המבקש. בית המשפט המחוזי קבע, כי העובדה שהמבקש שהה במעצר איננה יכולה כשלעצמה להצדיק את אי הפעלתו והארכתו של עונש המאסר המותנה שעומד נגדו. בית המשפט בחן את מכלול נסיבות העניין, וביניהן הרשעותיו הרבות של המבקש בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף בתוך תקופה קצרה יחסית, והעובדה שנטל את ההגנה לידיו חודשים ספורים בלבד לאחר שנפסל רישיונו. בית המשפט המחוזי קבע בפסק דינו, כי המבקש זומן פעמיים לממונה על עבודות שירות על מנת לשקול את ריצוי העונש על דרך של עבודות שירות, אך מכיוון שלא התייצב לזימונים אלו, אין מנוס מהפעלת המאסר המותנה והשתתף מאסר בפועל. לבסוף, קבע בית המשפט המחוזי, כי אין מקום להתערב בעונש הפסילה שהוטל על המבקש, שכן הוא אינו חורג מגדר הסביר. על כן, גזר בית המשפט המחוזי את עונשו של המבקש כאמור בפסקה 1 לעיל.

הבקשה למתן רשות הערעור

6. המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר גזר עליו עונש מאסר בפועל מבלי שהוגש תסקיר של שירות המבחן בעניינו. המבקש מציין כי הוא מעולם לא ריצה עונש מאסר בפועל, וסבור כי בנסיבות העניין הטלת עונש זה ללא עריכת תסקיר, מנוגדת להוראות החוק והפסיקה. עוד גורס המבקש כי היה מקום להגשת תסקיר מטעם שירות המבחן לנוכח הנזק הבלתי הפיך שצפוי להיגרם למשפחתו ובפרט לילדיו הקטינים.

7. עיינתי בבקשה, ובפסקי הדין של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור, ואני סבור כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה)) או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בענייננו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית שכזו והמבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" בהתאם להלכת חניון חיפה. מעיון בבקשה עולה, כי מכלול טענותיו של המבקש נוגעות לענייני הפרטי בלבד ואינן מעלות כל סוגיה כללית או שיקולי צדק מיוחדים.

8. הטיעונים בבקשה מתמקדים רובם ככולם בגזר דינו של המבקש. הלכה היא כי טענות לעניין חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.5.2015); רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים, וזאת בין היתר, לנוכח העובדה שהעונש המקסימלי רק על עבירת הנהיגה בזמן פסילה עומד על שלוש שנות מאסר בפועל. בענייננו, נגזרו על המבקש שלושה חודשי מאסר בלבד בגין עבירת נהיגה בזמן פסילה ושתי עבירות נוספות, כאשר חלק ניכר מעונשו מורכב ממאסר מותנה בגין עבירות קודמות אשר עמד נגדו בעת ביצוע העבירות בתיק הנוכחי.

9. למעלה מן הצורך, גם לגופם של דברים לא מצאתי כי יש דבר בטענות המבקש. טענתו העיקרית, ולמעשה היחידה, היא שהטלת עונש מאסר בפועל מבלי שניתן תסקיר של שירות המבחן בעניינו מנוגדת להוראות החוק והפסיקה. טענה זו דינה להידחות. שר המשפטים עשה שימוש בסמכות הנתונה לו לפי סעיף 38(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובאכרזת דרכי ענישה (תסקיר של קצין מבחן), התשכ"ד-1964, צומצמו המקרים בהם עריכת תסקיר היא בגדר חובה (ראו: רע"פ 8884/13 פלוני נ' מדינת ישראל (11.6.2014)). בין היתר, נקבע באכרזה כי אין חובה לבקש תסקיר מבחן כאשר מדובר בנאשם "שביום ביצוע העבירה מלאו לו 21 שנה". מכתב האישום שהוגש נגד המבקש עולה כי הוא היה בן 23 במועד ביצוע העבירות. בהתאם לכך, לא הייתה חובה להזמין תסקיר בעניינו של המבקש, וההחלטה בנושא זה נותרה לשיקול דעתו של בית המשפט. בנסיבות העניין אינני מוצא כל פגם או עילה להתערבות בשיקול דעת זה. על כל האמור, אין בידי לקבל את הבקשה.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' בטבת התשע"ו (15.12.2015).

ש ו פ ט